

CURIERUL ADVENTIST

REVISTĂ LUNARĂ DE INFORMAȚII ȘI INSPIRAȚIE PENTRU AȘTEPTĂTORII REVENIRII DOMNULUI HRISTOS Iunie 2026

UN LOC LIBER ÎN BISERICĂ
și un părinte care plânge

CUPRINS

IUNIE 2026

1 MESAJUL PREȘEDINTELUI

Aurel Neațu

Misiune la nivel mondial

3 TEOLOGIE

Szallós-Farkas Zoltán

Perspectiva adventistă asupra dansului (I)

9 FAMILIE

Alina Kartman

Un loc liber în biserică și un părinte care plânge

11 SPIRITUAL

Carmen Neațu

Cea binecuvântată

18 SOCIAL

Enea Mihai

*Când Dumnezeu intră
acolo unde nimeni nu mai intră*

21 MISIUNE

*La 12 ani, o tânără evanghelistă conduce oameni
la botez în Republica Dominicană*

24 EDUCAȚIE

Crina Poenariu

Când și cum devenim buni?

27 TINERET

Sisui Benjamin-Claudiu

*Influența subtilă a ecranului
în formarea adolescenților*

30 SĂNĂTATE

Brîndușa Potecariu

*Când tiroida nu mai funcționează corect:
semne pe care corpul le transmite*

33 LA ODIHNĂ

Lavinia Prisăcariu și Horia Enache

*170 de zile de Sabat și o viață de credincioșie –
Lucian Enache*

35 BISERICA MONDIALĂ

*Comunicarea care dă viață misiunii:
peste 100 de participanți la prima ediție
GAIIN Moldova 2026*

38 SPIRITUAL

Daniel Nățulescu

*De la anonim la simbol:
omul care a purtat crucea lui Isus*

41 PAGINA COPIILOR

Isabella Țăranu

Prieteni cu Isus

MISIUNE

la nivel mondial

„Iată, Eu fac toate lucrurile noi!” Și a adăugat: „Serie, fiindcă aceste cuvinte sunt vrednice de crezut și adevărate!”
– Apocalipsa 21:5

Stimați credincioși,

În perioada 13–15 aprilie 2026, am fost la sediul mondial al Bisericii Adventiste pentru a reprezenta România la Consiliul Anual de primăvară. Recenzez pentru dumneavoastră două puncte importante pe agenda internațională.

Mai întâi, o decizie de reorganizare a celor două Uniuni adventiste existente acum în Germania. De la 1 iunie 2027, ele vor deveni o singură Uniune de șase conferințe integrate, cu sediul la Darmstadt.

În al doilea rând, anul acesta, pe 5 septembrie, liderii Bisericii noastre vor să genereze o nouă tendință la scară globală. Nu este un plan sau un proiect gândit de strategii de la sediul nostru mondial, ci o mișcare, o chemare la unitate, o invitație la plănuire originală care pornește de jos în sus și cuprinde întreaga lume. Ce se urmărește?

O campanie globală de marketing la împlinirea a exact 2.000 de ani de când Isus Hristos a fost identificat de profeție ca Mesia. Deci la toamnă încep pregătirile ca să formăm curentul mediatic „Toate lucrurile noi”. La vârful organizației noastre din SUA a fost desemnat un trezorier al acestui fenomen și un buget de 27 de milioane de dolari.

Încă din 1996, România a înțeles ce înseamnă să faci parte dintr-o proclamare biblică internațională prin programele NET, difuzate prin satelit și recepționate local în sute de biserici. Atunci aveam un singur vorbitor, cu un mesaj creat într-un singur loc, dar distribuit global, inclusiv în România rurală. Acum ni se propune o inversare a modelului, o schimbare de paradigmă.

Președintele Erton Köhler susține descentralizarea și o mișcare globală care urcă de jos în sus. Se conturează un ecosistem de colaborare globală pentru creatorii locali, în special tineri care să spună lumii ce a făcut Isus pentru ei. Pe scurt, „rețeta” misionarului digital este să ai o Biblie, un telefon și un tânăr care declară că nu-i este rușine de Evanghelia lui Isus Hristos.

Calendarul misionar cuprinde resurse noi, cum ar fi:

- un titlu misionar complet inedit, având textul biblic al cărților Daniel și Apocalipsa, însoțit de tâlcuiri profetice, creat într-un format după viziunea fondatorilor Bisericii – sperăm să îl avem deja disponibil în limba română până la sfârșitul anului în curs;
- o nouă ediție de text și audio pentru cartea adventistă care comentează viața Domnului Isus;

- un site unic pentru voluntari și creatori din toate țările, unde pot încărca și descărca toate conținuturile create și distribuite global;
- și, bineînțeles, o perioadă de 40 de zile de rugăciune, între 23 iulie și 31 august 2027.

Impactul nu va fi prin instituții, ci prin membrii bisericilor locale, doritori să facă parte din evanghelizarea adventistă de cea mai mare amploare. Sunt fericit că am trăit etapa campaniilor prin satelit în anii 2000 și sunt nerăbdător să trăim o nouă experiență organizațională în context

mondial. One Voice 2027 e chemarea și numele intern al misiunii pentru toți, dar numele mișcării este „Toate lucrurile noi”. Domnul Isus vine iarăși. El vrea să facă totul nou și dorește să înceapă chiar acum, cu tine.

Text preluat din articolul publicat pe blogul oficial al pastorului Aurel Neațu, presedinte.adventist.ro. Mesajul în format video poate fi urmărit pe contul de YouTube *Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea din România* (videoclipul *Mesajul președintelui – 24 aprilie 2026*). 📺

AUREL NEAȚU, președinte,
Uniunea de Conferințe

ONE VOICE 27

OPORTUNITĂȚI MEDIA:

Platformele digitale ajung la 63% din cei 8,1 miliarde de oameni la nivel global.

Cu peste 180.000 de comunități de credință adventiste, împreună cu acoperirea rețelelor media adventiste, **putem aduce speranța lui Isus în lume.**

IMPERATIV SPIRITUAL:

Anul 2027 marchează 2.000 de ani de la botezul lui Isus, ungerea Sa cu Duhul Sfânt și lansarea slujirii Sale (Luca 3:21-22). **Misiunea Sa rămâne misiunea noastră**, de a proclama vestea bună și de a-i elibera pe cei asupriți (Luca 4:18).

STRATEGIE INTEGRATĂ:

OneVoice27

întruchipează cei patru piloni ai Planului Strategic 2025-2030 al Bisericii Adventiste: **Comuniune cu Dumnezeu, Identitate în Hristos, Unitate prin Duhul Sfânt, Misiune pentru toți.**

Perspectiva adventistă asupra DANSULUI

- Partea I -

Prezentul articol a fost elaborat cu scopul de a lămuri atât viziunea adventiștilor de ziua a șaptea asupra dansului, precum și abordarea practică a acestuia dintr-o perspectivă biblică, profetică, spirituală și ecleziastică. Din nefericire, mentalitatea seculară devine din ce în ce mai răspândită, chiar și în rândul adventiștilor. O manifestare vizibilă a acestui fenomen se concretizează în dansul invitaților cu ocazia cinei festive de la nunți. Trebuie să menționăm, însă, că nu este vorba despre o practică obișnuită. Cu toate acestea, publicăm articolul de față pentru a prezenta adventiștilor din Europa Centrală și de Est baza scripturală și doctrinară a poziției oficiale a Bisericii noastre asupra dansului.

I. PERSPECTIVA BIBLICĂ

Vechiul Testament menționează dansul sau actul de a dansa în douăzeci și șapte de locuri. Dintre acestea, doar patru texte biblice fac referire explicită la dansul care a avut loc într-un cadru religios, aflându-se în legătură directă cu Dumnezeu Vechiului Testament:

Psalmii 149:3 – „Să laude Numele Lui cu jocuri, să-L laude cu toba și cu harpa!”

Psalmii 150:4 – „Lăudați-L cu timpane și cu jocuri, lăudați-L cântând cu instrumente cu coarde și cu cavatul!”

Exodul 15:20 – „Maria, prorocița, sora lui Aaron, a luat în mână un timpan și toate femeile au venit după ea cu timpane și jucând.”

2 Samuel 6:14-16 – „David juca din răspuțeri înaintea Domnului și era încins cu efodul de in subțire. Astfel au suit David și toată casa lui Israel chivotul Domnului în strigăte de bucurie și în sunet de trâmbițe. Pe când chivotul Domnului intra în cetatea lui David, Mical, fata lui Saul, se uita pe fereastră și, văzând pe împăratul David sărind și jucând înaintea Domnului, l-a disprețuit în inima ei.”

Cum se pot interpreta referințele biblice mai sus menționate?

Aș dori să subliniez câteva dintre principiile exegezei necesare pentru interpretarea și explicarea corectă a Bibliei. Importanța acestora nu poate fi îndeajuns accentuată.

Explicația psalmilor:

Sensul de bază al cuvântului ebraic original care apare în primele două referințe biblice (Psalmii 149:3 și 150:4) este disputat, rădăcina cuvântului ebraic în cauză (*machol*) fiind *chul* („a tăia o deschi-zătură”), ceea ce face aluzie la o posibilă traducere: flaut, cimpoi sau fluier (în nota de margine din Biblia KJV, scrisă în limba engleză, pentru versetul 3 al Psalmului 149 apare cuvântul „fluier”). Psalmistul menționează mai multe instrumente în ambele locuri. Prin urmare, putem afirma că sensul cuvântului ebraic pe care traducerea Cornilescu îl redă prin „joc” ar putea fi tradus mai potrivit prin „fluier”, un alt instrument muzical printre cele enumerate în cele două texte. Astfel, psalmul ebraic ar putea fi tradus în limba română și în felul următor:

„Să laude Numele Lui cu *fluierul*, să-L laude cu toba și cu harpa!”

„Lăudați-L cu timpane și cu *fluier*, lăudați-L cântând cu instrumente cu coarde și cu cavalul!”

Pe baza analizei de mai sus, putem concluziona că psalmistul nu se referă neapărat la dans, ci mai degrabă îi îndeamnă pe israeliți să-L laude pe Dumnezeu cu instrumente muzicale.

O altă deducție ar putea fi că, din moment ce David este autorul celor doi psalmi,

„David juca din răspuțeri
înaintea Domnului și era în-
cins cu efodul de in subțire.

Astfel au suit David
și toată casa lui Israel chi-
votul Domnului în strigăte
de bucurie și în sunet
de trâmbițe.”

dansul nu era o formă de închinare necunoscută pentru el, întrucât David însuși dansa și îi îndemna și pe israeliți să facă la fel. Mai mult, ambii psalmi fac referire la faptele mărețe ale lui Dumnezeu săvârșite la Marea Roșie. Acolo, la Marea Roșie, Miriam L-a lăudat pe Dumnezeu cu cântece, iar femeile, prin dansuri. Prin urmare, David cântă în acești doi psalmi tocmai acele fapte minunate ale lui Dumnezeu, pe care Miriam și femeile israelite le-au sărbătorit cu cântece, muzică și dansuri.

O a treia concluzie este că îndemnul la dans din cei doi psalmi nu se adresează creștinilor și adventiștilor care trăiesc în epoca modernă, deși există un număr tot mai mare de adventiști care interpretează cei doi psalmi în acest fel. De ce nu putem interpreta îndemnul la dans din psalm ca fiind aplicabil nouă, adventiștilor de astăzi? Pentru că trebuie să ținem cont de unul dintre principiile de bază ale interpretării corecte a Bibliei, și anume principiul consecvenței în interpretare.

Principiul consecvenței cere ca noi, adventiștii de astăzi, să urmărim toate îndemnurile aflate în cei doi psalmi, nu doar chemarea la dans. În consecință, ar trebui să aplicăm și în prezent tot ce spune Psalmul 149:

Versetul nr. 3: „Să laude Numele Lui cu jocuri, să-L laude cu toba și cu harpa!” – dacă urmărim chemarea la dans și la folosirea tobelor, trebuie să urmărim și îndemnurile din versetele 6 și 7, și anume să ne răzbunăm pe dușmanii noștri cu o sabie cu două tăișuri în mâini, iar acest lucru L-ar glorifica pe Dumnezeu. Vezi îndemnurile din versetele 6 și 7:

Versetul 6: „Laudele lui Dumnezeu să fie în gura lor și sabia cu două tăișuri, în mâna lor”;

Versetul 7: „ca să facă răzbunare asupra neamurilor și să pedepsească popoarele.”

O interpretare corectă a Bibliei nu ne permite să acceptăm doar ceea ce ne place

(dansul și toba) din psalmi, ignorând restul textului.

Analiza textelor biblice de mai sus arată clar că totul depinde de interpretarea corectă a Bibliei.

În zilele noastre nu dansează la nunți decât cei care interpretează greșit Sfânta Scriptură sau acceptă din aceasta doar ceea ce le dictează natura lor umană slabă și propriile lor dorințe provenite din această natură. Experiența dansului satisface perfect dorința de plăcere a indivizilor conduși de senzualitate.

Dansul lui David și Miriam

În ceea ce privește dansul lui David și Miriam, trebuie să clarificăm două aspecte esențiale:

Primul lucru pe care trebuie să îl înțelegem este că, spre deosebire de limba română, în ebraică există mai multe echivalente pentru substantivul „dans” și verbul „a dansa”, precum urmează: *machol/mecholah* = dans coral sau dans de grup (dansul lui Miriam și al femeilor = Exodul 15:20, Psalmii 149:3; 150:4), *chagag* = dans de bucurie (1 Samuel 30:16), *chul* = dans rotativ (Judecătorii 21:21,23), *karar* = dans în cerc (2 Samuel 6:14), *raqad* = dans ce presupune sărituri (1 Cronici 15:29; Iov 21:11; Isaia 13:21). În cartea lui Samuel,

David dansează rotindu-se într-un cerc, iar în cartea Cronicilor, sărind. Soția sa, Mical, este dezgustată când îl vede pe soțul ei sărind/țopăind ca o capră sau un vițel (1 Cronici 15:29). Femeile care o însoțeau pe Miriam au executat un dans de cor/de grup. Trebuie menționat că aceste dansuri, desfășurate în contextul religios al vechiului Israel, sau în cadrul cultului păgân antic (Exodul 32:6,19), erau complet diferite de stilurile de dans moderne, de dansurile populare sau de alte dansuri din zilele noastre.

În Vechiul Testament, persoanele de sex opus nu dansau împreună, cu excepția „jocurilor și dansurilor” menite să stârnească excitație sexuală în jurul vițelului de aur. În Exodul 32:6 se spune că oamenii s-au ridicat „să joace”, iar din versetul 19 aflăm că au dansat. În acest caz, israeliții practica un dans menit să sporească extazul prostituției cultice asociate cu idolatria egipteană. Forma de dans descrisă în Exodul 32:6 și 19 nu este chiar una care să fie imitată.

Al doilea aspect pe care trebuie să îl înțelegem constă în faptul că cercetătorii serioși ai Bibliei știu că relatările biblice despre aceste două incidente nu pot fi interpretate drept porunci sau instrucțiuni pentru a urma exemplul lui David și Miriam. De ce nu? Pentru că 2 Samuel 6:14-16 și Exodul 15:20 nu conțin legi, porunci sau instrucțiuni divine, ci sunt mai degrabă texte narative, descriptive și explicative, prin urmare, nu este vorba despre texte normative.

Unii adventiști folosesc exemplul lui David ca argument pentru a justifica dansul, în special cu ocazia nunților. Ei susțin că adventiștii își pot exprima bucuria sinceră înaintea lui Dumnezeu prin dans. Dar acest argument încalcă unul dintre principiile de bază ale interpretării biblice, și anume principiul hermeneutic conform căruia textele biblice descriptive/narative

**Textele biblice descriptive/
narative nu pot și nu trebuie
tratate ca textele normative,
prescriptive sau imperative.
Această chestiune ține de
cunoașterea de bază
a interpretării scripturale și
a aplicării acesteia.**

nu pot și nu trebuie tratate ca textele normative, prescriptive sau imperative. Această chestiune ține de cunoașterea de bază a interpretării scripturale și a aplicării acesteia.

Toți adventiștii care interpretează pasajul biblic în care se descrie dansul lui David ca pe un text normativ, gândindu-se că astfel li se oferă dreptul să danseze la evenimente sociale/la nunți, trebuie să interpreteze, de asemenea, ca pe un model normativ și mesajul textului biblic care descrie acțiunile ulterioare ale lui David. Acesta se găsește în contextul imediat al textului în care se descrie dansul lui David. Având în vedere imediata relevanță a contextului, este rezonabil să concluzionăm că adventiștii pot și ar trebui să urmeze și acest exemplu din viața lui David. Despre ce este vorba? Versetele 5:12-13 din 2 Samuel alcătuiesc o secțiune descriptivă/narativă care prezintă un alt eveniment din viața lui David:

„David a cunoscut că Domnul îl întârea ca împărat al lui Israel și că-i ridica împărăția din pricina poporului Său, Israel. David și-a mai luat țitoare și neveste din Ierusalim, după ce a venit din Hebron, și i s-au născut iarăși fii și fiice.”

Desigur, niciun adventist cu bun-simț nu ar considera acest text descriptiv ca fiind unul normativ, cu alte cuvinte, o instrucțiune divină care ar trebui urmată. Nimeni nu s-ar gândi să-și ia concubine și soții doar pentru că David a făcut acest lucru când a văzut că Dumnezeu îi binecuvântează împărăția.

De-a lungul istoriei israeliților, așa cum aceasta este descrisă în Vechiul Testament, Dumnezeu a tolerat, dar nu a poruncit niciodată următoarele practici și obiceiuri adoptate de la popoarele păgâne: regalitatea (1 Samuel 8:5-7), poligamia, divorțul, consumul de băuturi alcoolice și dansul. În era Noului Testament, Isus explică clar că Dumnezeu a tolerat toate aceste obiceiuri și practici din cauza împietririi inimii

**De-a lungul istoriei israeliților,
din cauza împietririi inimilor lor,
Dumnezeu a tolerat obiceiuri
adoptate de la popoarele
păgâne: regalitatea, poligamia,
divorțul, consumul de băuturi
alcoolice și dansul.**

lor israeliților (Matei 19:3-9). Potrivit lui Isus, odată cu sfârșitul teocrației (a Vechiului Testament), aceste practici trebuie să înceteze.

Un alt fapt demn de remarcat în Vechiul Testament este că preoților le era strict interzis să practice obiceiurile tolerate de către Dumnezeu în cadrul serviciului divin desfășurat în sanctuar și, într-un anumit sens, era interzis chiar și în viața lor personală: nu aveau voie să bea alcool (Leviticul 10:9, Ezechiel 44:21), să divorțeze de soțiile lor sau să se căsătorească cu femei divorțate (Leviticul 21:13-14), nu puteau avea mai mult de o soție (1 Timotei 3:2, apostolul Pavel vorbește despre episcopi/prezbiteri și, pe baza învățăturii din Vechiul Testament, cere ca fiecare prezbiter din Noul Testament să fie „bărbatul unei singure neveste”), și era interzis să danseze în cadrul serviciului divin din sanctuar (în Vechiul Testament, dansul apare ca act de închinare numai în cultul idolilor păgâni [Exod 32:19]).

Conform ideilor înșirate mai sus, interpretarea corectă din punct de vedere biblic impune ca nimeni să nu citeze narațiunea în care se descrie dansul lui David și Miriam ca pe o poruncă, o instrucțiune sau o învățătură divină care ar trebui urmată.

dr. SZALLÓS-FARKAS ZOLTÁN, lector universitar, Universitatea Adventus, Cernica, România

UN LOC LIBER ÎN BISERICĂ

și un părinte care plânge

Dintre toate încercările pe care le poate trăi un creștin astăzi, puține se resimt la fel de acut precum durerea unui părinte care odinioară mergea la biserică împreună cu copilul său, iar acum privește cum credința acestuia se destramă sub ochii lui.

Durerea se adâncește cu atât mai mult cu cât, de cele mai multe ori, este purtată în singurătate, o singurătate care, la început, pare mai ușor de îndurat decât privirile compătimitoare ale fraților, dar, cu vremea, ajunge ea însăși o povară greu de purtat.

Pe fundul aceluia hău este rușinea, una dintre fețele cele mai cunoscute ale acestei dureri, care se aseamănă atât de mult cu doliul. Mai ales când părintele slujește pe o poziție de lider în biserică sau când, în comunitatea din care face parte, este privit drept un părinte-model. Chiar și păstrată în tăcerea inimii, întrebarea „ce vor spune ceilalți?” preschimbă biserica, odinioară loc de adăpost lăuntric, într-un loc al durerii care îl presează pe părintele prins între nevoia de a răspunde onest și nevoia de a nu pierde privirea admirativă a celorlalți.

Iar acolo unde este rușinea, vinovăția nu întârzie să apară și ea, ca o umbră apăsătoare. Întrebări precum: „Ce am greșit?” sau îndoieli de tipul: „Poate ar fi trebuit

să...” sunt frământări cunoscute părinților dintotdeauna, dar, în împrejurarea dezafilierii, ele capătă proporții existențiale.

Dincolo de vinovăție

Și totuși, înainte ca părintele să își transforme durerea într-un proces aspru al propriei conștiințe, el trebuie să cuprindă un adevăr greu și totodată eliberator. Creșterea copiilor în credință rămâne, în esența ei, o taină care depășește orice pedagogie omească, iar viața însăși o dovedește în chip tulburător. Au plecat copii din familii frumoase, devotate și blânde, iar pe de altă parte au rămas și au îmbrățișat credința copii crescuți în familii destrămate. Credința, totuși, se transmite altfel decât culoarea ochilor sau averea, iar fiecare suflet are propriul ritm, propria călătorie și propria relație cu Dumnezeu.

Dumnezeu Însuși a trăit plecarea unor fii, iar El rămâne Tatăl desăvârșit. Dacă iubirea desăvârșită lasă loc unor astfel de

plecări, înseamnă că fiecare părinte aflat în această durere are alături pe Cineva care îi înțelege cu adevărat frământarea până în cele mai adânci unghere ale ei.

Reacții care îngreunează drumul

Dar cum să trăiască un părinte mai departe, după renunțarea copilului la credință? Și cum să păstreze părintele legătura cu acest copil? Mai ales că s-ar putea ca reacțiile cele mai obișnuite, deși izvorâte din iubire, să ajungă să adâncească și mai mult distanța. Înaintea oricărui îndemn, înaintea oricărei explicații, copilul are nevoie să știe că părintele rămâne de partea lui, iar un părinte care rămâne alături de copilul său la bine și la greu menține deschis un drum care poate fi străbătut din două sensuri.

Copilul are nevoie să simtă că este iubit cu adevărat. Iubit în continuare. Iubit altfel decât prin demonstrații apăsate, sau prin transformarea fiecărei întâlniri într-un examen al întoarcerii.

Mulți părinți mărturisesc că, până la urmă, ce le-a rămas este rugăciunea purtată în taină pentru copil. Și, uneori, aceasta s-a dovedit a fi de ajuns. Rugăciunea prin care

**Dumnezeu Însuși a trăit
plecarea unor fii, iar El
rămâne Tatăl desăvârșit.
Dacă iubirea desăvârșită
lasă loc unor astfel de
plecări, înseamnă că fiecă-
re părinte aflat în această
durere are alături pe Cineva
care îi înțelege cu adevărat
frământarea până în cele
mai adânci unghere ale ei.**

părintele renunță la nevoia lui de a controla deciziile copilului și prin care învață să I-l încredințeze Celui către care ar vrea să îl îndrepte are o putere pe care părintele o descoperă adesea abia după ani de zile de frământări.

Nu degeaba alături de rugăciune merge, în chip firesc, răbdarea. Și ea face parte din aceeași lucrare ascunsă. Unii copii se întorc mai curând, alții se întorc mai târziu, iar alții vin înapoi pe drumuri pe care părintele nici nu le bănuiește. Timpul lui Dumnezeu are un ritm propriu, iar părintele este chemat să rămână credincios în așteptare, păstrând-o ca pe o formă blândă de predare.

Doi părinți din Scriptură

Scriptura păstrează două chipuri care luminează, fiecare în felul său, drumul părintelui care iubește, suferă și învață să încredințeze ceea ce nu mai poate ține doar în mâinile sale.

Cel dintâi este chipul lui Iochebed, mama lui Moise, care pregătește un coș, își așază copilul în el și îl lasă pe ape. Decizia ei pare, la prima vedere, născută dintr-o neputință dureroasă. În esența ei însă, se află una dintre cele mai curate forme ale încrederii, fiindcă atunci când mâinile mamei nu mai pot ocroti, mâinile atotputernice ale Domnului continuă să protejeze.

Celălalt chip este cel al tatălui din pilda fiului risipitor. Tatăl își lasă fiul să plece, iar el rămâne acasă, privind îndelung în zare și așteptându-l să se întoarcă. Iar când vede, de departe, silueta cunoscută întorcându-se, aleargă spre fiu, cu brațele pline de dor.

Iar sufletul părintelui al cărui copil a plecat, deocamdată, de la altarul familiei, știe bine, deși îl doare mai mult decât orice, că Dumnezeu e cu el acolo, între încredințare și ieșirea în întâmpinare. ■

ALINA KARTMAN,
senior editor *Semnele Timpului*

CEA BINECUVÂNTATĂ

Era doar o tânără ca oricare alta – nu o persoană însemnată, nici dintr-un loc important. Scriptura o prezintă pe Maria fără paradă, notând doar căsătoria ei cu tâmplarul Iosif, care urma să aibă loc în viitorul apropiat. Ea avea puține motive sau posibilități să spere la mai mult. Continua luptă pentru supraviețuire în ținutul aspru, deluros, din jurul Nazaretului, o ținea ocupată cu activități precum căratul apei, îngrijirea semănăturilor, pregătirea hranei, torsul și țesutul.

Totuși, în timp ce stătea în sinagogă, în fiecare Sabat, Maria auzea cuvinte care o urmăreau de-a lungul întregii săptămâni. Pasajele citite din Lege evocau modul în care Dumnezeu și-a eliberat poporul, pe când cele din Profeți îi mișcau inima cu făgăduința unei răscumpărări viitoare. Unii spuneau că această răscumpărare avea să vină în curând, odată cu sosirea lui Mesia (Cel Uns), trimisul lui Dumnezeu. Cu siguranță că ea și-a pus întrebarea: „Ar fi cu putință să văd și eu ziua aceea?”

„Iată roaba Domnului;
facă-mi-se după cuvintele
Tale!” Da-ul dat lui
Dumnezeu o face pe
Maria părtaşă la marele
act al întrupării Fiului lui
Dumnezeu și, implicit,
la istoria salvării.

Nimic, însă, n-ar fi putut să o pregătească pe Maria pentru apariția bruscă și neașteptată a unui înger care aducea o solie inimaginabilă din partea lui Dumnezeu. Prima ei reacție a fost aceea de a rămâne într-o totală încurcătură, în timp ce îngerul o asigură solemn de favoarea lui Dumnezeu.

Următoarele lui cuvinte nu aveau absolut nicio noimă pentru o fecioară necăsătorită. El i-a promis: „Vei rămâne însărcinată și vei naște un fiu.” El a continuat, rostind cuvinte care au uluit-o complet: „El va fi mare și va fi chemat Fiul Celui Preaînalt; și Domnul Dumnezeu Îi va da scaunul de domnie al tatălui Său David. Va împărăți peste casa lui Iacov în veci, și împărăția Lui nu va avea sfârșit” (Luca 1:30-33).

Fără îndoială că un val de emoții a inundat mintea Mariei: un sentiment de respect amestecat cu uimire, teamă, bucurie și un torent de strălucitoare speranță pentru un viitor la care nici nu îndrăznise să viseze înainte scoase de pe buzele ei expresia spontană a evlaviei care nu știe să-I răspundă lui Dumnezeu decât cu un invariabil „da!": „Iată roaba Domnului; facă-mi-se după cuvintele Tale!”, a spus ea simplu, privind îngerul care se îndepărta. Aceste cuvinte au dovedit o dăruire totală din partea ei.

Răspunsul ei nu era dat la întâmplare. Fiul ei, Cel care a fost anunțat, urma să rostească aceleași cuvinte în Ghetsimani, în

ceasul agoniei Sale: „Nu cum voiesc Eu, ci cum voești Tu” (Matei 26:39).

Indiscutabil, Maria reprezintă portretul unei persoane cu adevărat fericite. Urarea îngerului: „Binecuvântată ești tu între femei!” este confirmată de însăși Maria: „...de acum încolo, toate neamurile îmi vor zice fericită” (Luca 1:48). Da-ul dat lui Dumnezeu o face părtaşă la marele act al întrupării Fiului lui Dumnezeu și, implicit, la istoria salvării.

Cu toate că nu putea cuprinde dimensiunea deplină a răspunsului ei, Maria era conștientă că supunerea totală față de voința lui Dumnezeu aduce adevărata fericire pentru sine și pentru semenii. Fecioara Maria nu ni se oferă ca obiect de închinare – greșit direcționat –, ci ca model de urmat. Nu putem vorbi despre mântuirea noastră și a celor din jurul nostru fără a-I spune „da” lui Dumnezeu.

Credința ei simplă învinge logica omenească. Persoanele aflate în situația Mariei erau executate prin omorârea cu pietre. Legea spunea că, dacă o mireasă evreică și-a înșelat logodnicul, iar la căsătorie nu era virgină, trebuia omorâtă cu pietre, fără milă (Deuteronomul 22:20-21). Și chiar dacă nu era întotdeauna ucisă cu pietre, reproșul și oprobiul public erau flageluri durabile și dintre cele mai dureroase. Maria, însă, este prima care Îl acceptă pe Isus în termenii Lui, fără să țină cont de prețul personal pe care avea să-l plătească. Ea a învățat încă de la început că un privilegiu excepțional merge adesea mână-n mână cu sacrificiul. Primul lucru pe care a trebuit să îl sacrifice a fost reputația ei. Ce va spune Iosif, logodnicul ei? El era un om care umbla cu Dumnezeu. Cum să se căsătorească cu o fată care aștepta un copil? Deoarece o iubea, Iosif nu voia s-o acuze în mod deschis. El s-a gândit s-o părăsească pe ascuns. Dar, într-un vis, îngerul i-a deslușit adevărata stare a lucrurilor. Maria era însărcinată cu Emanuel, Cel Promis, Cel despre care a

profețit Isaia (Isaia 7:14). Și astfel, Iosif s-a căsătorit cu Maria.

Nașterea Celui Făgăduit a ajutat-o să treacă peste durerea și rușinea de a-L aduce pe lume într-un staul. Niciunul dintre noi nu își poate alege părinții, limba sau nația. Isus a fost singurul din lume care a ales când, unde și prin cine să se nască. Și a ales cel mai umil loc pe care ni-l putem imagina: un grajd insalubru și respingător.

Atunci când regina Marii Britanii efectua vizite de stat în străinătate, acestea implicau o logistică impresionantă: numeroase bagaje cu ținute pregătite pentru fiecare ocazie, obiecte personale atent selectate și o echipă de însoțitori care se ocupau de fiecare detaliu. Totul era organizat cu o rigoare desăvârșită și reflecta prestigiul unei instituții regale.

Ce contrast între regina aceasta și Regele universului! Priveliștea umilinței divine îi face pe îngeri să proclame: „Pace pe pământ!”

Gânduri neplăcute treceau prin mintea Mariei. Unde era primirea bună pe care o merita Împăratul Mântuitor trimis de Dumnezeu? De ce adusesese Dumnezeu niște păstori și oameni neînsemnați, în loc să-i aducă pe învățați și pe conducătorii poporului Său? De ce a ales El să vină în acest mod?

Să stăruim un moment asupra semnificației venirii Lui în lumea noastră. De ce a ales să vină tocmai la noi? Nu este plin Universul de galaxii și lumi strălucitoare?

Ucenicul iubit, Ioan, ne dezvăluie secretul: „Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică” (Ioan 3:16).

J.B. Phillips, unul dintre primii care au tradus Noul Testament într-un limbaj accesibil, redă, într-o povestire imaginară, misterul venirii Sale. El își imaginează un înger mic care vizitează universul însoțit de un înger mare. În călătoria lor, ei trec pe lângă

spirale de galaxii și sori strălucitori, apoi străbat distanțe infinite pentru a ajunge la o galaxie de câteva miliarde de stele. Aproximându-se de ceea ce noi numim sistemul nostru solar, îngerul călăuzitor i-a îndreptat atenția companionului său către o sferă mică ce se învârtea încet în jurul axei sale și l-a întrebat: „Cum ți se pare?”

„Foarte mică și murdară!”, a răspuns îngerul mic. „Ce este special în legătură cu ea?” Cu răsuflarea întretăiată, îngerul mic își ascultă însoțitorul, care îi dezvăluie adevărul că această planetă neînsemnată și nici prea curată este renumita planetă vizitată. „Vrei să spui că Slăvitul nostru Prinț a coborât în persoană pe bulgărele acesta periferic? De ce ar fi făcut-o? Vrei să spui că El S-a plecat atât de jos încât să devină una cu acele creaturi care mișună pe această minge plutitoare?”

Finalul acestei povestiri ne lasă în fața unui înger căzut pe gânduri, încercând să înțeleagă ce i se spusese. Nu-i așa că și tu ești copleșit de profunzimea acestui gând? Însă acesta este adevărul. Isus iubește atât de mult lumea noastră, încât S-a născut în ea, o iubește atât de mult încât nu renunță la ea și continuă să lucreze pentru ea! Isus ne iubește pe noi – creaturile care locuim pe pământ – atât de mult, încât foarte curând va reveni pentru a ne lua să locuim cu El. Acesta este cântecul Betleemului.

Dar misiunea Mariei nu s-a încheiat la Betleem. I s-a dat privilegiul de a lucra,

Misiunea Mariei nu s-a încheiat la Betleem. I s-a dat privilegiul de a lucra, împreună cu Dumnezeu, la educația Copilului, la pregătirea și formarea Lui în vederea lucrării speciale pentru care venise.

La cruce, asemenea multor
altora de-a lungul secolelor,
Maria a fost chemată
să renunțe la orice așteptare
omenească în ceea ce privește
lucrarea lui Dumnezeu în
viața ei și să aștepte zdrobită
înaintea Lui.

Și în viața noastră vor exista
situații ce vor părea complet
absurde privite dintr-o
perspectivă pământească.

În acele momente, nu avem
nicio altă soluție decât
să abandonăm zadarnicele
noastre încercări de a ne con-
duce singuri viața. Doar în
acest mod, al capitulării în
fața Domnului nostru care a
murit și a înviat, putem găsi
adevărata pace și libertate.

împreună cu Dumnezeu, la educația Copilului, la pregătirea și formarea Lui în vederea lucrării speciale pentru care venise.

În perioada copilăriei, influența Mariei a fost considerabilă. Isus nu a crescut într-o familie bogată sau privilegiată din punct de vedere social, însă cadrul spiritual în care a crescut era deosebit. Ambii Lui părinți umblau cu Dumnezeu și se respectau unul pe celălalt. În special, gândurile Mariei erau pline de Dumnezeu. Era o atmosferă prietenoasă în această casă din Nazaret. Totul era impregnat cu spiritul adevăratei smerenii și al unui total devotament. Dragostea mamei Lui pentru Cuvântul lui Dumnezeu a fost un exemplu pentru El.

Cu toate că Isus a rămas împreună cu mama Sa timp de treizeci de ani minunați, nu a fost ușor când iubitul ei Fiu Și-a luat rămas-bun și a părăsit satul. În timp ce Isus străbătea țara, vindecând bolnavi și predicând Evanghelia, credința Mariei în El a început să crească. Adesea îi creștea inima de bucurie atunci când îi auzea pe călători vorbind despre minunile Lui uimitoare și despre învățăturile Sale plăcute.

Maria se bucura de lucrarea pe care o făcea Fiul ei, Isus. Și totuși, deși El îi arăta o bunătate statornică ori de câte ori o vedea, ei avea să-i fie dor de clipele de altădată, când Îl avea lângă ea. Într-adevăr, niciodată Maria nu visase la lucrurile la care va fi chemată să renunțe. Ea descoperea că o chemare și o făgăduință din partea lui Dumnezeu nu însemnau întotdeauna garanția unui drum lipsit de

**În perioada copilăriei lui
Isus, influența Mariei a fost
considerabilă. Dragostea
pentru Cuvântul lui
Dumnezeu a fost un
exemplu pentru Fiul ei.**

suferință și clădit în armonie cu dorințele și așteptările proprii.

Cu toate acestea, atunci când speranța mântuirii promise prin Domnul Isus părea imposibilă sau îndepărtată, Maria s-a prins de făgăduința îngerului și de credințioșia lui Dumnezeu, care Îl trimisese pe Fiul Său.

Vestea despre declarațiile tot mai neobișnuite făcute de Domnul Isus a ajuns la Maria, împreună cu știrea despre conflicte din ce în ce mai mari cu conducătorii religioși. Cum era posibil ca El să-și ducă la bun sfârșit misiunea când peste tot circulau zvonuri că unii căutau să-L omoare? Ea a încercat să-și stăpânească panica atunci când a aflat că El urma să plece la Ierusalim.

Maria era la Ierusalim pentru Paște când a primit vestea că Isus a fost arestat. Era doar o femeie fără putere, ea putea doar să se roage și să rămână de partea Lui.

În afara Ierusalimului erau trei cruci îngrozitoare care se înălțau către cer. Pe cea din mijloc, ea a recunoscut forma dragă a Iubirii ei, propriul ei Fiu. Valuri de întuneric au copleșit-o când s-a ghemuit la picioarele Lui sfâșiate și însângerate. Sabia i-a străpuns sufletul în întregime când a privit în sus de la piciorul crucii pe care El atârna ca un criminal de rând. Asemenea Lui, a băut și ea cupa amărăciunii până la ultima picătură. A fost alături de El până în ultima clipă. Suferința ei era de nesuportat. A văzut agonia Lui și L-a văzut scuipat și batjocorit. Orele treceau încet în arșița soarelui torid și Cineva – Cel mai iubit dintre toți – suferea cum nimeni nu a suferit vreodată. Maria stătea sub cruce și suferea împreună cu El. Aceasta făcea parte din chemarea ei de mamă. Rezista datorită faptului că se pusese cu totul la dispoziția lui Dumnezeu.

Pentru o clipă, groaza o părăsi, atunci când El, întorcându-și privirea iubitoare spre ea, strigă: „Femeie, iată fiul tău!”, iar îndreptându-și privirea spre Ioan, ucenicul pe care îl iubea cel mai mult dintre toți, îi spuse: „Iată mama ta!” (Ioan 19:26-27).

Isus nu a părăsit viața pământească fără să rezolve problemele mamei Sale. Bărbatul și femeia care pe pământ l-au fost cele mai apropiate ființe vor putea să se înțeleagă și să se ajute după ce El urma să plece. Maria a fost plină de recunoștință pentru această ultimă favoare, dar greutatea înfiorătoare a groazei o cuprinse iarăși când El rosti cele din urmă cuvinte, Își plecă fruntea și muri.

În acele momente, când realitatea devenea tot mai evidentă, durerea din inima ei amenința să o înghită. O întreagă viață de iubire, de visuri și de speranțe fusese distrusă. Cum rămâne cu tronul cel veșnic al lui David? Cum rămâne cu mântuirea pe care Dumnezeu o făgăduise? Fusese acesta doar un eșec al ei? Nu reușise Dumnezeu să-și împlinească planul? Din câte se părea, faptul că a mers pe calea lui Dumnezeu o adusese pe Maria la sfârșitul de coșmar al tuturor visurilor ei. La cruce, asemenea multor alora de-a lungul secolelor, Maria a fost chemată să renunțe la orice așteptare omenească în ceea ce privește lucrarea lui Dumnezeu în viața ei și să aștepte zdrobită înaintea Lui. Iar așteptarea ei avea să aducă cele mai fericite roade. Întristarea ei adâncă s-a transformat într-o copleșitoare bucurie atunci când a primit vestea că Isus a înviat din morți!

Întâlnindu-se cu apostolii și cu ceilalți credincioși, Maria le-a ascultat istorisirile, a cercetat Scripturile către care Domnul Isus le îndreptase atenția și s-a rugat pentru înțelepciune și călăuzirea Lui. Inima i-a fost inundată de o înțelegere tot mai clară a faptului că moartea Fiului ei, departe de a semnala eșecul făgăduințelor lui Dumnezeu, realizase de fapt biruința supremă, mântuirea din moarte. Nici măcar vestea că El Se înălțase pe norii cerului nu o înspăimântă. Se bucură pentru că El putea să-și ia locul alături de Tatăl Lui cel adevărat, făcând posibilă această viață fără sfârșit pentru fiecare persoană care vine la El prin credință.

Numai în Domnul nostru care a murit și a înviat, putem găsi adevărata pace și libertate, iertarea completă și iubirea după care tânjește inima noastră. Iubirea Sa ne cuprinde, brațul Lui ne întărește. Iar în ziua venirii Sale, când Îl vom vedea față în față, vom ști că a meritat.

Lupta prin care Maria a trecut în acele zile întunecate, când speranța ei fusese pusă la grea încercare, apoi spulberată complet, este o luptă prin care fiecare credincios va trebui să treacă, într-o măsură mai mare sau mai mică.

Așa cum i-a vorbit Mariei prin îngerul Său, Dumnezeu a declarat că va păstra și pentru noi favoarea, harul Său. Așa cum a procedat cu Maria, El ne-a chemat și pe noi să avem un loc special în slujirea Sa.

La fel ca în cazul Mariei, vor exista și în viața noastră momente când situațiile în care El ne conduce vor părea complet absurde privite dintr-o perspectivă pământească. În acele momente, nu avem nicio altă soluție decât să abandonăm zadarnicele noastre încercări de a ne conduce singuri viața. Doar în acest mod, al capitulării în fața Domnului nostru care a murit și a înviat, putem găsi adevărata pace și libertate. Numai în El putem găsi iertarea completă și iubirea nemărginită după care tânjește inima noastră. Iubirea Sa ne cuprinde, brațul Lui ne întărește. Iar în ziua venirii Sale, când Îl vom vedea față în față, vom ști că a meritat.

CARMEN NEAȚU

CÂND DUMNEZEU INTRĂ

acolo unde nimeni nu mai intră

Cu siguranță cunoașteți povestea. Era noapte. Pe secția de maximă siguranță, într-o celulă rece, săpată parcă în piatră, un deținut considerat extrem de periculos dormea. În stânga și în dreapta lui, doi soldați îi vegheau somnul, iar pentru mai multă siguranță, toți trei erau legați cu lanțuri. Șaisprezece oameni îl păzeau. Și totuși, în acea noapte, s-a întâmplat ceva ce niciun sistem nu putea controla.

„Și iată, un înger al Domnului a stat lângă el și o lumină a strălucit în închisoare...”

În spatele zidurilor reci, acolo unde pașii răsună altfel și tăcerea apasă mai greu, sunt oameni. Oameni legați cu lanțuri vizibile sau invizibile. Oameni cu povești neterminate, cu regrete care dor și doruri pe care nu le mai spun nimănui. Oameni părăsiți de prieteni, abandonați de familie, fără speranță și fără direcție. Oameni care, dincolo de greșelile lor, încă mai păstrează

o scânteie de lumină. Iar cu acești oameni, Însuși Hristos a ales să Se identifice: „Am fost în temniță și ați venit pe la Mine.”

Când Dumnezeu trimite un înger

În acea noapte, Dumnezeu nu a trimis o cheie, ci o prezență. Nu a început cu eliberarea, ci cu apropierea. Dincolo de ziduri și gratii, nimic nu doare mai tare decât singurătatea. Acolo, aproape nimeni nu mai stă lângă tine. Voluntarii Asociației Serviciul Umanitar pentru Penitenciare au înțeles acest adevăr și aleg, săptămână de săptămână, să intre acolo unde mulți nu ar intra niciodată. Aleg să stea lângă oameni uitați și să devină purtători de lumină. Sunt oameni simpli, dar disponibili. Oameni care au experimentat ei înșiși puterea eliberării și care merg acum să o împărtășească și altora. Pentru că eliberarea începe adesea cu o atingere sufletească: o vorbă bună, o

mână întinsă, un zâmbet, o conversație sinceră. Deținuții nu au nevoie doar de soluții, ci de oameni care să îi privească din nou ca pe niște ființe umane.

Iată câteva dintre modurile prin care ASUP încearcă să atingă inimile celor aflați după gratii:

1. Programe moral-spirituale

Aceste întâlniri ating locul unde începe adevărata schimbare: inima omului. Ele oferă sprijin, sens, speranță și îi ajută pe deținuți să își ridice privirea dincolo de propriile greșeli, spre Cel care poate restaura orice viață.

2. Cursuri de recalificare

O nouă meserie poate deveni șansa unui nou început. Munca redă demnitatea, încrederea și sentimentul că omul poate contribui din nou pozitiv în societate.

3. Programe dedicate familiei

Întâlnirile cu soțiile și copiii sunt esențiale. Ele păstrează vii legăturile afective și oferă motivație pentru schimbare. Pentru mulți, aceste întâlniri devin momente de vindecare și speranță.

4. Seminare de prevenție în școli și licee

Tinerii aud mărturii reale despre consecințele alegerilor greșite. Ce poate fi mai puternic decât experiența unui om care a pierdut ani din viață și îi avertizează pe alții să nu repete aceleași greșeli?

5. Programe medicale și de sănătate

Consultații, analize, sprijin cu medicamente, ochelari și seminare despre un stil de viață sănătos — toate acestea devin semne concrete că cineva încă se gândește la ei.

6. Sprijin pentru copii, elevi și studenți

Prin ajutor pentru taxe școlare, transport sau alte nevoi esențiale, mulți copii primesc șansa de a-și continua școala și de a-și construi un viitor mai bun.

7. Sprijin pentru familiile deținuților

Alimente, rechizite, îmbrăcăminte sau lemne de foc — toate acestea înseamnă mai mult decât ajutor material. Înseamnă demnitate, alinare și mesajul că nu sunt singuri.

Iată una din multele mărturii scrise de cineva care a simțit atingerea lui Dumnezeu:

VREAU SĂ MĂ POCĂIESC, SĂ MA
ÎNTORC CU FAȚA LA DUMNEZEU
ÎN MÎNTEA MEA PÂNĂ ACUM, CREDEAM
CĂ DACĂ, AM FURAT SUNT CEL MAI
PACĂTOS OM DIN LUME.

„Cât este ziuă,
trebuie să lucrez...”

Participând la întâlnirile organizate de voi am învățat foarte multe lucruri de care nici nu auzisem... Îmi doresc din tot sufletul să citesc serios Biblia. Îmi doresc din suflet să iau calea lui Dumnezeu. Am învățat să mă rog pentru copiii mei, pentru mine și că, rugându-mă, am liniște și pace. Vreau să mă întorc cu fața spre Dumnezeu.

În mintea mea credeam că, dacă am furat și am ajuns la pușcărie, sunt cel mai păcătos om din lume. Dar aici am înțeles că sunt și eu un copil al lui Dumnezeu și că există iertare și pentru mine. Vă mulțumesc din suflet pentru sfaturile date, pentru tot ce faceți pentru noi. Vă doresc sănătate, fericire și să ajutați și pe alții așa cum m-ați ajutat pe mine.

Finalul minunii îl cunoaștem. Datorită unei prezențe, unei atingeri și unei ascultări depline, Petru a fost eliberat.

Dragul meu, poate că astăzi nu ești legat cu lanțuri de fier. Poate lanțurile tale sunt invizibile: frica, vinovăția, dependențele, singurătatea sau disperarea. Poate privești în stânga și în dreapta și nu vezi nicio ieșire. Dar dincolo de orice zid există Cineva mai puternic decât lanțurile tale. Cineva care vrea să-ți atingă inima, să-ți ofere lumină și să te ridice.

Iar tu, cel care ai gustat libertatea adevărată, nu te-ai întrebat niciodată dacă Dumnezeu vrea să facă din tine un „înger” pentru cei încă prinși în întuneric? Nimic nu se compară cu bucuria de a vedea un suflet ridicându-se pentru că ai ales să stai lângă el, să-l ascuți și să-i vorbești despre speranță.

„Cât este ziuă, trebuie să lucrez...”

ENEA MIHAI, director ASUP Moldova

La 12 ani, o tânără evanghelistă **CONDUCE OAMENI LA BOTEZ** *în Republica Dominicană*

O inițiativă desfășurată pe parcursul a doi ani pregătește copii și adolescenți pentru evanghelizare pe întreg teritoriul insulei.

Perla Suribell Salas, în vârstă de 12 ani, nu și-a imaginat niciodată că va sta în fața unui grup de copii, adolescenți și adulți pentru a prezenta mesaje biblice, dar în luna martie a făcut exact acest lucru, conducând o campanie evanghelistică în cadrul unei grupe mici, care s-a încheiat cu 12 botezuri.

„Îmi place să văd cum mă folosește Dumnezeu pentru a-i binecuvânta pe alții”, a spus simplu Perla Salas.

Seria ei de întâlniri, intitulată „Trăiește fără frică”, s-a desfășurat între 13 și 21 mar-

tie, la biserica ei locală, Nueva Esperanza, din Villa Isabela, Puerto Plata. Inițiativa a reunit participanți de toate vârstele, cu un accent special pe copiii și adolescenții care studiaseră deja Biblia.

Susținută de mama ei, Elibel Reynoso, de pastorul Richard Soto și de membrii bisericii locale, Perla Salas a fost vorbitorul principal al întâlnirilor. La finalul campaniei, zece copii și doi adulți și-au predat viața lui Dumnezeu prin botez. Realizarea ei a fost recunoscută ulterior în cadrul unei

sărbători speciale organizate de Conferința Dominicană de Nord, unde lideri ai Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea, pastori de district și invitați, inclusiv reprezentanți ai Conferinței Generale și ai instituțiilor din întreaga Divizie Inter-Americană, s-au reunit pentru a marca impactul inițiativei evanghelice.

Povestea Perlei Salas s-a remarcat ca parte a unei mișcări mai ample care prinde contur în întreaga Uniune Dominicană.

O inițiativă evanghelică la nivelul întregului teritoriu

Campania a făcut parte dintr-un efort evanghelic desfășurat la nivelul întregii uniuni, care a mobilizat toate câmpurile locale din cadrul Uniunii Dominicane. În fiecare an, uniunea selectează un teritoriu care să beneficieze de sprijin concentrat, iar în 2026, Conferința Dominicană de Nord a servit drept centru principal al inițiativei.

Inițiativa a urmat unei perioade de 40 de zile de rugăciune și pregătire spirituală, urmate de întâlniri în grupe mici și de 63 de campanii publice de mari dimensiuni, desfășurate pe întreg teritoriul.

Ca rezultat, au fost înregistrate 1.020 de botezuri, iar peste 900.000 de persoane au fost atinse prin activități de evanghelizare pe rețelele sociale.

Președintele Diviziei Inter-Americane, Abner De Los Santos, a participat la evenimentul de încheiere în calitate de vorbitor principal, în cadrul unei mari adunări desfășurate în perioada 20–21 martie, unde a evidențiat implicarea tot mai mare a

copiilor și tinerilor în evanghelizare pe întreg teritoriul.

Referindu-se la experiența Perlei Salas, el a subliniat că Dumnezeu cheamă și folosește generațiile tinere în misiune.

„Dumnezeu dorește să folosească tineri și copii ca ea”, a spus el, menționând că disponibilitatea, nu vârsta, este ceea ce contează. Rugându-se pentru Perla pe scenă, a adăugat că atunci când tinerii fac un pas înainte, lucrarea înaintază, afirmând că Dumnezeu poate folosi orice copil sau tânăr dedicat slujirii.

Pregătirea unei noi generații pentru misiune

Perla Salas a absolvit Școala de Pregătire pentru Evanghelizare, dezvoltată de Departamentul pentru Copii și Tineret al Uniunii Dominicane. „Programul urmărește să pregătească copii și adolescenți pentru a participa activ în evanghelizarea publică”, a declarat Kenia Almánzar, directoarea departamentelor pentru copii și adolescenți din cadrul uniunii. „Nu doar îi învățăm, ci îi pregătim să conducă.”

Lansat în 2024 ca parte a planului cincinal *Nehemiah Mission: I Will Go*, programul a fost dezvoltat în colaborare cu Universitatea Adventistă Dominicană și oferă instruire în domenii precum predicarea, studiile biblice, conducerea grupelor mici și dezvoltarea spirituală.

Prima grupă a inclus 26 de copii, în 2024, iar 23 dintre ei și-au finalizat al doilea an de pregătire în 2025.

Participarea este selectivă, conferințele locale identificând candidați pe baza dărilor și dedicării lor. „Formăm copii cu potențial și angajament pentru misiune”, a spus Kenia Almánzar.

Programul de doi ani include sesiuni rezidențiale anuale, desfășurate pe parcursul unei săptămâni la universitate, susținute de lideri de departamente, instructori, pastori și, în unele cazuri, părinți.

De la pregătire la impact

Deși doar Perla Salas a participat ca vorbitor în cadrul recenteii campanii, experiența ei demonstrează eficiența acestui model.

Parcursul ei a fost unul progresiv, începând cu participarea la programele Aventurieri și la activitățile bisericii locale și dezvoltându-se ulterior prin instruire formală în domenii precum studiile biblice, predicarea și conducerea grupelor mici, a explicat Kenia Almánzar.

„Povestea Perlei este foarte specială”, a remarcat Kenia Almánzar. „Ea a fost dedicată Domnului încă de la naștere, iar astăzi a devenit o evanghelistă.”

Această experiență i-a întărit viața spirituală, i-a aprofundat relația cu Dumnezeu.

„M-a ajutat să mă apropii mai mult de Dumnezeu”, a spus Perla.

O viziune mai amplă pentru Biserică

„Deși programul este recent, el produce deja un impact semnificativ”, a declarat Kenia Almánzar. „A trezit un interes mai mare pentru evanghelizare în rândul copiilor și adolescenților și a motivat bisericile să-i implice într-un mod mai intenționat.”

Ea a indicat campania Perlei ca fiind un exemplu clar al posibilităților existente.

„Atunci când copiii sunt pregătiți și li se acordă încredere, Dumnezeu îi poate folosi în moduri extraordinare”, a spus ea.

„Obiectivul pe termen lung este pregătirea a cel puțin 50 de copii și adolescenți pentru a conduce programe publice de evanghelizare pe întreg teritoriul”, a explicat Kenia Almánzar. Uniunea s-a angajat, de asemenea, să ofere sprijin financiar pentru ca participanții selectați să poată urma instruirea.

Un apel pentru investiție în noua generație

„Urgența investiției în generațiile tinere rămâne evidentă. Pregătirea copiilor noștri astăzi nu este opțională, ci esențială”, a spus Kenia Almánzar. „Trăim într-o perioadă de nesiguranță, în care credința se confruntă cu mari provocări. Trebuie să-i pregătim pentru a deveni agenți ai speranței.”

Ea a adăugat că implicarea copiilor în misiune produce un impact mai larg decât asupra individului în sine.

„Atunci când un copil învață să predice și să-și împărtășească credința, nu doar viața lui este transformată, ci și familia, biserica și comunitatea lui”, a spus ea.

Referindu-se la experiența Perlei, Kenia Almánzar a spus că aceasta ilustrează ce se poate întâmpla atunci când tinerii sunt pregătiți și susținuți pentru a sluji. Ceea ce a început ca un simplu pas al credinței s-a transformat, a subliniat ea, într-o mărturie despre impactul pregătirii intenționate și al implicării în misiune.

Liderii Bisericii din întreaga Uniune Dominicană spun că această inițiativă contribuie la schimbarea perspectivei către implicarea activă a copiilor și adolescenților în misiune. 📌

Articol preluat de pe site-ul ANN

<https://adventist.news/news/at-12-young-evangelist-leads-others-to-baptism-in-dominican-republic>

Când și cum **DEVENIM BUNI?**

Implicarea socială, dăruirea cu bucurie și găsirea echilibrului de a trăi pentru sine, dar și pentru semenii, nu sunt accidente, nici miracole. Ele ne scormonesc ființa și ne dau capacitatea de a vedea viața cu alți ochi. Sunt marile revelații pe care oamenii de bine le au.

Dezvoltarea abilităților sociale pornește încă din primii anii de viață, dacă se ține cont de armonizarea laturilor socială, emoțională și cognitivă ale copilului, care stau la baza unei implicări sociale a adultului de mai târziu.

Cu toate că literatura de specialitate încă vede inteligența/abilitatea socială înaltă drept un concept integrator destul de greu de definit, există o dinamică în viața copilului care va prezice deciziile morale și etice de mai târziu. Aceasta presupune o dublă perspectivă:

1. Orientarea spre sine

Principii ca: „Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși” (Matei 19:19) sau: „Tot ce voiți să vă facă vouă oamenii, faceți-le și voi la fel” (Matei 7:12) nu pot avea sens dacă un copil nu știe să se construiască pe sine ca persoană. Această iubire de sine este prea des suprapusă egoismului, când în fapt poate constitui o profundă cunoaștere a sinelui, controlul emoțiilor și al comportamentului, cunoașterea pasiunilor proprii și a modului în care funcționează lumea printr-un proces de introspecție și reflecție cu privire la propria persoană. Când copiii învață să fie reflexivi, raportul lor cu exteriorul va fi unul bine calibrat.

2. Orientarea spre ceilalți

Aceasta este un rezultat al propriilor convingeri despre sine și despre lume. Nu le putem cere unor copii să dea dovadă de abilități de relaționare dintr-odată, fără să-i fi introdus în lumea empatiei, a discuției despre bunătate, despre dăruire, despre scopul vieții. *Empatia* va duce la *simpatie*.

Dezvoltarea armonioasă a implicării sociale a copilului impune o abordare integratoare care să-i permită să înțeleagă și să aprecieze bucuria de a da. Prin învățarea despre dăruire, stabilirea limitelor și implementarea implicării voluntare, putem ajuta copiii să dezvolte o implicare socială auten-

tică și să contribuie la binele celorlalți și al lor înșiși. Acest proces necesită un mediu de învățare propice și modele de comportament adecvate.

Ce ar trebui să știe un părinte despre dezvoltarea socială a copiilor?

1. Puterea exemplului

Abilitățile sociale sunt dobândite prin observarea sau imitarea unor comportamente, prin colectarea de informații, prin cicluri de încercare și greșală etc. Faceți ceea ce vreți să-i vedeți pe copiii voștri făcând!

2. Rolul contextelor

Plasați-i în contexte în care implicarea socială este o valoare – colegii lor vor da greutate acesteia sau, dimpotrivă, vor hrăni lipsa de interes.

3. Joaca și abilitățile de relaționare

Joaca are la bază un contract social – mă joc frumos, respect regulile și reacționez potrivit la rezultat pentru a fi acceptat de cei din jur și pentru a avea prieteni. E și jocul vieții când vine vorba despre relaționare.

4. Tactul social

În diferitele contexte ale vieții, copilul are nevoie să înțeleagă ce înseamnă a fi un bun cetățean al lumii – diferențele de rasă, de sex, de clasă socială ori de stabilitate financiară nu ne plasează mai presus de alții. Cultivarea tactului social implică abilități de a comunica în diverse contexte, în așa fel încât persoanele în cauză să nu fie lezate, iar demnitatea lor să nu sufere.

5. Soluționarea problemelor

Certurile dintre frați, cu colegii de școală sau prietenii din cartier pot fi ocaziile potrivite pentru a înțelege că problemele sunt oportunități de a oferi înțelegere și empatie și de a încerca să găsim binele comun fără a leza principiile personale.

Competențele sociale sau lipsa acestora se pot cristaliza ca factori de protecție și de risc.

6. Dovada caracterului

Scopul unui act de caritate sau modul în care cineva alege să reacționeze în raport cu un fapt social dovedește caracterul persoanei respective – care este suma valorilor sale.

7. Echilibrul psihic, emoțional

Lucrând pentru binele altora, copilul se va calibra în raport cu ceilalți, se va simți satisfăcut și împlinit. Mai mult, exemplul Creatorului nostru e o ilustrare vădită a legilor Universului: „Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viață veșnică” (Ioan 3:16).

8. Relațiile cu ceilalți

Un copil fericit va avea întotdeauna și un prieten pe aproape sau va fi el un prieten apropiat. Prietenii timpurii ne plasează în raport cu lumea înconjurătoare, ne arată că există legături invizibile între noi.

9. Scopul vieții

Încă de timpuriu, copiii pun întrebări precum: Cine sunt? De unde vin? Încotro mă îndrept? E pus în noi gândul veșniciei (Eclesiastul 3:11). O știu și cei mici. Faptul că unui copil i se explică locul lui în lume și în universul lui Dumnezeu implică o responsabilizare socială, o dorință de a le vrea binele celorlalți și de a crește frumos pentru lumea de dincolo – o lume în care Dumnezeirea este trinitate, o unitate socială construită pe temeiul dragostei și al dăruirii reciproce.

10. Limitele dăruirii

Bucuria dăruirii apare atunci când se păstrează echilibrul între nevoile personale și ale celorlalți. Păstrarea demnității proprii și acceptarea faptului că nu putem hrăni toți oamenii străzii pe care îi întâlnim într-o zi îi vor face pe copii să înțeleagă că fiecare zi are scopul ei. Astăzi hrănesc un om, mâine sădesc un pom. Dăruirea înseamnă construirea sinelui în mod frumos, nu îngroparea sa în vinovăția de a avea. Am ca să pot binecuvânta. Sunt binecuvântat ca să pot oferi.

Când și cum devenim buni?

Competențele sociale au în vedere un grup larg de abilități care ne permit să interacționăm și să comunicăm cu ceilalți. Elementele cognitive, mediul, comportamentele celor din jur îi ajută pe copii să-și dezvolte o idee despre lume. Ei vor da lumii ce au învățat, ce au văzut și au pipăit. O concepție armonioasă despre lume va duce la obținerea unor rezultate pozitive în dezvoltare, inclusiv acceptarea de către colegi, reușita școlară și sănătatea mintală.

Competențele sociale sau lipsa acestora pot juca un rol în apariția problemelor de internalizare și externalizare, cristalizându-se ca factori de protecție și de risc. Absența sau utilizarea inadecvată a acestor competențe poate duce la formarea unor viziuni greșite asupra realității. Un loc mai bun pentru copiii noștri începe cu dăruirea de care ne văd în stare, e realitatea pe care ne văd construind-o. 🍌

CRINA POENARIU, soție și mamă a doi copii, doctor în filologie și doctorand în Științele Educației, precum și realizatoare de emisiuni la Speranța TV și Radio Vocea Speranței. În ultimii ani a co-

ordonat, alături de soțul ei, proiectul educațional Transylvania International School și, recent, o școală de învățământ la distanță, în SUA.

Tineret

Influența subtilă a ecranului
**ÎN FORMAREA
ADOLESCENȚILOR**

Ecranele sunt o extensie a realității. Statisticile arată că un adolescent petrece în medie 6-8 ore pe zi în fața unui ecran. În cazul multor tineri, ecranele sunt realitatea în care își petrec mai mult timp decât în viața reală. Această nouă provocare devine, pentru foarte mulți dintre ei, o realitate alternativă, pe care o pot controla mai ușor și care îi încurajează să iasă din realitatea cotidiană ori de câte ori viața nu le este pe plac. Această evadare, acest escapism din realitate, nu este deloc prielnică pentru binele și dezvoltarea ființei umane. Se poate traduce și ca o fugă de realitate și responsabilitate, asemănătoare cu efectul drogurilor asupra creierului.

Expunerea la ecrane pe termen lung afectează și influențează modul în care analizăm viața și luăm deciziile. Cu ceva timp în urmă am consiliat o tânără studentă care, după trei săptămâni de vizionat filme aproape nonstop, nu mai avea nicio dorință de viață. Se devaloriza cumplit de tare și își ura propria existență. Într-una dintre întâlnirile avute cu ea, am pus-o să se privească în oglindă și am provocat-o să îmi spună ce părere are ea despre fata de acolo. S-a privit în oglindă, s-a uitat către mine și apoi mi-a spus. „Da, știu, nu sunt urâtă, nu sunt nici proastă, sunt studentă, am luat premiu întotdeauna la școală, dar asta simt în interiorul meu despre mine și nu știu cum să scot asta afară.” Atunci am înțeles că avem două paliere cu care judecăm, înțelegem, pricepem și interpre-

Ecranele sunt, în cazul multor tineri, o extensie a realității, o realitate alternativă, pe care o pot controla mai ușor și care îi încurajează să iasă din realitatea cotidiană ori de câte ori viața nu le este pe plac.

tăm realitatea: rațiunea pe de o parte, iar emoțiile, simțurile, instinctul, pe de altă parte.

Doctorul Virgiliu Gheorghe, în cartea *Efectele televiziunii asupra minții umane*, apărută în 2005, atrăgea atenția asupra faptului că atunci când ne așezăm în fața unui ecran, activitatea undelor alfa, care pun pe modul „relax” funcția critică a minții umane, este intensificată. Pe când activitatea undelor beta, care sunt semnalul că funcția cognitivă, analitică, a minții noastre este utilizată, se reduce consistent. Cu alte cuvinte, după aproximativ două minute petrecute în fața unui ecran, intrăm într-o stare asemănătoare cu hipnoza. Ecranele pun pe pauză rațiunea și amplifică rolul emoțiilor, simțurilor și al instinctelor în deciziile noastre. Deci ce se va întâmpla în mintea noastră atunci când suntem în fața unei decizii morale? Rațional, știm că nu este bine, dar emoțional, instinctual, ne vom dori să facem lucrul respectiv. Pentru că, prin ecran, fără să realizăm, am hrănit instinctele, poftele firii pământești.

Ecranul în sine este amoral, el poate fi folosit și în scopuri bune, și în scopuri rele, în funcție de alegerea utilizatorului, dar în mare parte conținutul promovat prin intermediul ecranelor este unul puternic imoral. În multe situații, copiii sunt expuși încă de la vârste foarte mici influenței nocive a ecranelor. Presiunea devine astfel atât de puternică, încât, asemenea exemplului dat mai sus, tinerilor le este tot mai greu să ia decizii morale sănătoase. La această presiune imensă exercitată de ecrane asupra instinctelor și emoțiilor, se adaugă laitmotivul secolului nostru – *Carpe diem* – „Trăiește clipa, urmează-ți instinctul.” Astfel, avem cocktailul perfect pentru decizii imorale.

Sunt două tipuri de libertăți pe care le exemplifică doctorul Neil Nedley în cartea *Arta uitată a gânditului*: libertatea de a face ce vrei și libertatea de a face ce trebuie. Din

nefericire, mulți tineri înțeleg greșit libertatea. Consideră că a fi liber înseamnă să faci ce dorești. Rar se întâmplă ca ceea ce îți place să faci să se intersecteze și cu ceea ce trebuie. Poate că periodic se vor intersecta, dar talentul fără muncă și perseverență se risipește în scurt timp. Și dacă faci ceea ce trebuie doar atunci când se intersectează cu ceea ce ai chef să faci, dacă aștepti mereu acest val, e posibil să nu îți ajungă o viață pentru a-ți îndeplini visul.

Un om fără responsabilități, fără a fi învățat să își controleze „chefurile, instinctele”, este un om imatur. Semnul maturității este responsabilitatea. Libertatea greșit înțeleasă conduce la decizii iresponsabile. Cei mai mulți tineri iau decizii morale instinctual. Pe baza simțămintelor, fără să reflecte prea mult asupra deciziilor lor, asupra consecințelor, urmărilor, efectelor. Tot mai puțini se întreabă dacă este adevărată sau falsă convingerea pe care își fundamentează decizia. Îmi place sau nu este în acord cu trendul? Mă face să mă simt bine sau nu? Nu vreau niciun tip de constrângere. Aceasta este axioma care guvernează cele

După aproximativ două minute petrecute în fața unui ecran, intrăm într-o stare asemănătoare cu hipnoza. Ecranele pun pe pauză rațiunea și amplifică rolul emoțiilor, simțurilor și al instinctelor în deciziile noastre.

mai multe decizii, mai ales în plan moral și spiritual. Iar ecranele au stimulat și încurajat tipul acesta de decizii.

„Privind, suntem schimbați. Aceasta este o lege care funcționează atât în domeniul intelectual, cât și în domeniul moral. Mintea se adaptează treptat la subiectele asupra cărora i se îngăduie să mediteze. Ea devine asemenea lucrurilor pe care este obișnuită să le iubească și să le respecte.” — *The Great Controversy*, 555 (1888). 📌

SISU BENIAMIN-CLAUDIU,
pastor, director al departamentelor Tineret
și Slujirea Copiilor, Conferința Oltenia

CÂND TIROIDA NU MAI FUNCȚIONEAZĂ CORECT:

semne pe care corpul le transmite

Tiroida este una dintre cele mai importante glande endocrine ale organismului. Situată la baza gâtului, aceasta produce hormoni tiroidieni – tiroxina (T4) și triiodotironina (T3) – hormoni care influențează metabolismul, temperatura corpului, ritmul cardiac, dezvoltarea neurologică, fertilitatea și nivelul de energie. Funcționarea glandei este controlată de hormonul TSH, secretat de hipofiză.

Atunci când tiroida produce prea puțini hormoni, apare hipotiroidismul, iar când îi produce în exces, apare hipertiroidismul. Aceste tulburări afectează întregul organism și pot avea manifestări diferite la copii, femei și bărbați. Potrivit American Thyroid Association (ATA), milioane de persoane rămân nediagnosticate, deoarece simptomele sunt adesea nespecifice și evoluează lent.

La copii, hormoni tiroidieni sunt esențiali pentru dezvoltarea creierului și pentru creșterea armonioasă. Hipotiroidismul congenital, prezent încă de la naștere, poate produce retard în dezvoltarea neurologică dacă nu este tratat rapid. Din acest motiv, nou-născuții sunt testați prin screening în primele zile de viață, până la externarea din maternitate. La copilul mai mare, hipotiroidismul poate determina oboseală, dificultăți de concentrare, scăderea performanței școlare, constipație, piele uscată și încetinirea creșterii. Uneori pot apărea creșterea ponderală și întârzierea pubertății.

Hipertiroidismul la copii este mai rar, însă poate afecta semnificativ comportamentul și dezvoltarea. Copiii pot deveni agitați, anxioși, iritabili și pot prezenta dificultăți de atenție asemănătoare ADHD-ului. Alte simptome includ palpitații, transpirații excesive, tremor, scădere în greutate și tulburări de somn. În unele cazuri, părinții observă scăderea randamentului școlar înainte de apariția altor semne evidente.

Cancerul tiroidian la copil este rar, dar atunci când apare are, de obicei, o evoluție bună dacă este diagnosticat și tratat la

timp. La copii, cel mai frecvent tip este carcinomul papilar tiroidian, iar semnele pot include apariția unui nodul la nivelul gâtului sau ganglioni măriți.

La femei, bolile tiroidiene sunt mult mai frecvente decât la bărbați. ATA arată că femeile au un risc de 5-8 ori mai mare de a dezvolta afecțiuni tiroidiene autoimune. Hormonii feminini și fluctuațiile hormonale din pubertate, sarcină, premenopauză, perimenopauză și, implicit, menopauză influențează activitatea sistemului imunitar și predispoziția pentru boli precum tiroidita Hashimoto sau boala Basedow-Graves.

Hipotiroidismul la femei poate produce oboseală persistentă, intoleranță la frig, căderea părului, piele uscată, edeme și dificultăți de concentrare. Frecvent, apar tulburări menstruale, menstrre abundente și probleme de fertilitate. Unele femei descriu senzația de „ceață mentală”, depresie și scăderea capacității de efort. În sarcină, hormoni tiroidieni sunt esențiali pentru dezvoltarea neurologică a fătului, iar hipotiroidismul netratat poate crește riscul de complicații materne și fetale.

Hipertiroidismul afectează de asemenea fertilitatea și sănătatea cardiovasculară. Femeile pot prezenta palpitații, anxietate, insomnie, transpirații, scădere ponderală și tremor. Uneori apar ochi proeminenți (exoftalmie) și iritație oculară în boala Basedow-Graves. Tulburările menstruale

Hipotiroidismul la femei poate produce oboseală persistentă, intoleranță la frig, căderea părului, piele uscată, edeme, dificultăți de concentrare, tulburări menstruale, probleme de fertilitate, depresie și scăderea capacității de efort.

și osteoporoza pot apărea, de asemenea, în formele netratate.

La femei, cancerul tiroidian este semnificativ mai frecvent decât la bărbați, mai ales între 30 și 50 de ani. Deși apare mai des, prognosticul este în general foarte bun, majoritatea cazurilor fiind tratabile cu succes.

La bărbați, bolile tiroidiene sunt mai rare și tocmai din acest motiv sunt deseori diagnosticate tardiv. Simptomele sunt adesea atribuite stresului sau suprasolicității profesionale. Hipotiroidismul poate cauza oboseală accentuată, scăderea masei musculare, creștere în greutate, depresie și reducerea libidoului. Uneori apar disfuncții erectile și infertilitate prin afectarea producției hormonale și a calității spermei.

Hipertiroidismul la bărbați poate determina iritabilitate, tahicardie, transpirații excesive și slăbiciune musculară importantă. În formele severe, excesul de hormoni tiroidieni poate afecta inima și crește riscul de fibrilație atrială sau insuficiență cardiacă.

La bărbați, cancerul tiroidian este mai rar, de obicei fiind diagnosticat în stadii avansate, având uneori o evoluție mai agresivă. De aceea, controalele medicale și evaluarea nodulilor tiroidieni sunt importante indiferent de sex sau vârstă.

Tiroida este o glandă mică, dar cu un impact major asupra întregului organism. De la energie, somn și metabolism până la

dezvoltarea copilului, fertilitate, sănătatea inimii și echilibrul emoțional, hormonii tiroidieni influențează aproape fiecare funcție a corpului. Din păcate, simptome precum oboseala, palpitațiile, schimbările de greutate, anxietatea sau căderea părului sunt adesea ignorate sau puse pe seama stresului și a ritmului de viață modern.

Atât la copii, cât și la femei sau bărbați, afecțiunile tiroidei pot afecta semnificativ calitatea vieții atunci când rămân nediagnosticate. Vestea bună este că majoritatea bolilor tiroidiene pot fi depistate prin analize simple și pot fi controlate eficient prin monitorizare și tratament corect. Diagnosticul se stabilește prin analize hormonale, în special TSH și FT4, completate uneori de anticorpii tiroidieni și ecografia tiroidiană.

Ascultă semnalele pe care corpul ți le transmite și nu ignora simptomele persistente. Un control endocrinologic făcut la timp poate preveni complicații importante și poate face diferența între ani de suferință și o viață echilibrată și sănătoasă. Sănătatea tiroidei înseamnă, de multe ori, sănătatea întregului organism.

BRÎNDUȘA PETCARIU,
medic primar neonatolog

**Un control endocrinologic
făcut la timp poate preveni
complicații importante și poate
face diferența între ani de
suferință și o viață echilibrată
și sănătoasă. Sănătatea tiroidei
înseamnă, de multe ori, sănă-
tatea întregului organism.**

Bibliografie

1. American Thyroid Association, *Hypothyroidism in Children and Adolescents*, ATA Publications, 2024.
2. *Ibidem*.
3. National Institute of Diabetes and Digestive and Kidney Diseases (NIDDK), *Hypothyroidism*, U.S. Department of Health and Human Services, 2024.
4. *Ibidem*.
5. National Institute of Diabetes and Digestive and Kidney Diseases (NIDDK), *Hashimoto's Disease*, U.S. Department of Health and Human Services, 2024.
6. Alexander EK, Pearce EN, Brent GA, et al. 2017 Guidelines of the American Thyroid Association for the Diagnosis and Management of Thyroid Disease During Pregnancy and the Postpartum, *Thyroid*, 2017, 27(3):315-389.
7. Mayo Clinic, *Hypothyroidism (underactive thyroid): Symptoms and causes*, Mayo Foundation for Medical Education and Research, 2022.
8. Johns Hopkins Medicine, *Thyroid Disorders*, Johns Hopkins University, 2024.
9. American Thyroid Association, General Information/Press Room *Facts About Thyroid Disease*, ATA, 2025.

170 de zile de Sabat și O VIAȚĂ DE CREDINCIOȘIE

Lucian Enache s-a născut la data de 7 august 1930, în satul Moșteni, județul Teleorman, fiind primul dintre cei cinci copii ai unei familii de țărani proprietari de pământ. A urmat școala gimnazială în satul natal.

În perioada celui de-Al Doilea Război Mondial, după întoarcerea tatălui său de pe front, în iarna anilor 1943–1944, părinții săi, credincioși adventiști, au fost arestați și închiși la Jilava. Având doar 13 ani, a preluat întreaga responsabilitate a gospodăriei, îngrijindu-se de frații mai mici și organizând toate activitățile necesare casei. Tot el le-a trimis părinților un pachet cu merinde

și un mesaj scris prin care îi încuraja să rămână statornici în credință.

După terminarea gimnaziului, deși a primit recomandare și susținere pentru a urma cursurile liceale, a fost îndrumat de părinți să meargă la Alexandria pentru a învăța o meserie. A deprins croitoria bărbătească de la un meșter adventist care studiasse croitoria la Paris. Această meserie avea să-i fie de mare ajutor în anii ce au urmat, ajutându-l să treacă prin împrejurări grele și neașteptate.

A fost încorporat în armată la vârsta de 22 de ani. Hotărât să păstreze Sabatul conform Scripturii și scrierilor inspirate, a cerut respectuos dreptul la libertatea de conștiință

pentru următoarele 170 de zile de Sabat. Fiecare dintre acestea a reprezentat, potrivit relatărilor, o adevărată minune. Cu puțin timp înainte de încheierea stagiului militar, în timpul ultimei permisii, a susținut examenul de admitere la Seminarul Teologic Adventist, unde a fost admis. A urmat cursurile seminarului în perioada 1955–1959.

La absolvire, Departamentul de Stat pentru Culte nu a aprobat angajarea niciunui absolvent, astfel că a început să practice meseria pe care o stăpânea foarte bine, lucrând la Casa de Modă de pe Calea Victoriei.

În februarie 1962 s-a căsătorit cu Elisabeta Cazan. Dumnezeu i-a binecuvântat cu doi copii: Lavinia și Horia Emerald.

Dorința sa puternică de a studia l-a determinat să recupereze ceea ce considera că îi lipsise, urmând la seral cursurile Liceului „I.L. Caragiale”, unde a obținut diploma de

bacalaureat în anul 1966. La 15 ani după absolvirea Seminarului Teologic, în anul 1974, a fost angajat în pastorație. A primit cu mare bucurie chemarea de a lucra în via Domnului, renunțând fără ezitare la avantajele materiale ale locului său de muncă din acel moment.

A slujit în mai multe districte ale Conferinței Muntenia până în anul 1996, când a ieșit la pensie. Nici după pensionare nu s-a retras din lucrare, ci a continuat să slujească acolo unde era chemat, sabbat de sabbat, încă 15 ani. La 8 noiembrie 2023 s-a stins din viață discret și în pace.

Nouă, tuturor celor care l-am cunoscut, ne rămâne drept mângâiere promisiunea Scripturii cu privire la cei care au adormit în Domnul.

LAVINIA PRISĂCARIU și HORIA ENACHE

O campanie evanghelistică din Nigeria demonstrează puterea colaborării globale și a tehnologiei în misiunea adventistă

O amplă campanie evanghelistică desfășurată la Universitatea din Lagos, Nigeria, a evidențiat modul în care tehnologia modernă sprijină eforturile misionare mondiale ale Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea. Evenimentul „Arise in Hope: Africa for Christ” a reunit studenți prezenți fizic, dar și mii de participanți online prin transmisiuni în toată regiunea.

Un element-cheie al campaniei a fost platforma Thrive, dezvoltată de Adventist Technology din Diviziunea Pacificului de Sud. Prin simpla scanare a unui cod QR, participanții s-au putut înregistra, iar sistemul a preluat datele lor pentru un follow-up imediat. Thrive integrează înregistrarea și îndrumarea spirituală într-o singură platformă, facilitând comunicarea cu participanții și coordonarea eforturilor de ucenicie la

nivel local, cu transfer direct în sistemul global de management al membrilor, ACMS.

Directorul financiar al Conferinței Generale, Paul Douglas, a declarat că tehnologia misionară elimină barierele și extinde capacitatea de a răspunde chemărilor Duhului Sfânt, numind-o „un multiplicator de misiune”. Platforma este considerată esențială în pregătirea pentru **OneVoice27**, inițiativa globală de evanghelizare din 2027, care va genera milioane de contacte ce vor necesita îndrumare spirituală și formare de ucenici. Echipele au pregătit totul în doar patru zile, iar rezultatele sunt deja vizibile: numeroase persoane au luat decizia botezului în urma acestei serii de programe.

Știrea inițială a fost publicată de ADVENTIST RECORD.

COMUNICAREA CARE DĂ VIAȚĂ MISIUNII: *peste 100 de participanți la prima ediție* GAI^N MOLDOVA 2026

Prima ediție a Conferinței GAI^N Moldova (Global Adventist Internet Network/ Rețeaua Globală Adventistă de Internet), desfășurată în perioada 1–3 mai 2026, la Centrul Creștin „Adventus” din Rezina, a reunit peste 100 de profesioniști în comunicare, creatori de conținut și specialiști tehnici din Republica Moldova, România și Ucraina.

Timp de trei zile, participanții au discutat despre modul în care mesajul creștin poate fi transmis autentic, responsabil și relevant în contextul digital actual.

Evenimentul a fost deschis printr-un mesaj spiritual susținut de Ruslan Bulgac, secretarul Uniunii de Biserici din Moldova (UBM), care a subliniat importanța fundamentării comunicării pe valorile Bibliei și

pe misiune, nu doar pe tendințele din mediul online.

Prin exemplul biblic al lui David și Goliat, Ruslan Bulgac a evidențiat că și lucrurile aparent mici pot avea un impact semnificativ atunci când sunt folosite corect.

„Pentru a ajunge la tineri este important să folosim mediul digital: conținut online, cărți audio, site-uri, chatboturi și materiale video. Mesajul poate ajunge la oameni prin multiple forme. Este important să înțelegem publicul și să creăm conținut clar și valoros, lucrând în parteneriat cu Dumnezeu”, a declarat Ruslan Bulgac.

GAiN ne învață să implementăm noile tehnologii și să oferim asistență tehnică de calitate.

Sergiu Miron, directorul Departamentului Media din cadrul UBM, a subliniat importanța GAiN ca platformă de formare și dezvoltare pentru comunicatorii bisericilor locale:

„Această conferință inițiată de Conferința Generală în 2004 a fost organizată în diferite țări ale lumii și, după participarea la edițiile din Bulgaria și România, am fost inspirați să organizăm acest eveniment și în Republica Moldova. GAiN este o inițiativă benefică pentru toți comunicatorii din bisericile locale din țara noastră, pentru că ne învață cum să implementăm noile tehnologii și cum să oferim asistență tehnică de calitate.”

Costi Gogoneață, directorul Trustului Media Speranța România, a menționat că participarea sa la eveniment a fost motivată de dorința de a-i cunoaște pe cei implicați

în lucrarea media creștină din Republica Moldova, de a învăța unii de la alții și de a împărtăși bucuria de a-L reprezenta pe Isus Hristos prin ceea ce facem.

„Avem multe de învățat de la voi. Sunt impresionat că aici, în Republica Moldova, reușiți să îmbinați două culturi și două limbi. M-a impresionat modul în care colaborați, chiar dacă uneori există percepții diferite, în funcție de limba vorbită. Am învățat de la voi importanța lucrului în echipă, a conexiunii și faptul că, în ciuda diferențelor, avem același scop.”

Dmytro Kolotylo, director adjunct al Radio „Golos Nadii Ukraine”, manager CDE Ucraina, a îndemnat participanții să își păstreze pasiunea și dedicarea în lucrarea pe care o fac:

„Doresc ca participanții să nu piardă acea pasiune pe care o au acum, acel foc. Comunicând într-un astfel de cerc, am observat că sunt foarte motivați, foarte dedicați, ard pentru ceea ce fac. Le-aș dori să nu piardă asta, ci, dimpotrivă, să construiască, să creeze, să lucreze, să slujească. Și încă ceva: să vadă rezultatul muncii lor, ca Domnul să facă pentru ei această minune specială, astfel încât să vadă acei oameni care vin, să poată vorbi cu ei, iar acei oameni să povestească experiențe despre felul cum, prin slujirea lor, Domnul a făcut minuni pentru cei cărora le slujesc.”

Oleksii Mukomelets, director adjunct al grupurilor media „Nadiya Ukraine”, a menționat interesul de a cunoaște experiența din Republica Moldova în domeniul evanghelismului online, subliniind schimbul de bune practici dintre echipele implicate.

„Știm că și în Republica Moldova există Centrul de Evanghelistism online, de aceea am fost curioși să aflăm experiența lor, pentru că aveți specialiști buni la Chișinău. Am învățat multe la această conferință și ne bucurăm

**Deși tehnologiile evoluează,
comunicarea creștină rămâne
o formă de slujire esențială.**

că am putut să împărtășim și din experiența noastră.”

Sesiunile plenare au abordat teme esențiale pentru comunicarea modernă în biserică. Pentru a sprijini dezvoltarea competențelor practice, evenimentul a inclus seminare susținute de specialiști din domeniu.

În ultima zi, Sergiu Miron a susținut o prezentare despre dezvoltarea conținutului media în spațiul online, subliniind importanța unei comunicări constante, relevante și adaptate mediului digital.

Participanții au realizat exerciții practice – articole, postări și reportaje –, aplicând cunoștințele acumulate.

Organizată de Departamentul Media al UBM, GAI Moldova 2026 a demonstrat că, deși tehnologiile evoluează, comunicarea creștină rămâne o formă de slujire esențială. Evenimentul a combinat formarea profesională cu dimensiunea spirituală, conturând o direcție clară pentru dezvoltarea comunicării digitale a bisericii. 📌

Articol preluat de pe site-ul adventist.md.

Articolul complet aici: <https://adventist.md/comunicarea-care-da-viata-misiunii-pest-100-de-participanti-la-prima-editie-gain-moldova-2026/>

DE LA ANONIM LA SIMBOL:

*omul care a purtat crucea
lui Isus*

„Au silit pe un trecător, care venea de la câmp, pe Simon din Cirene, tatăl lui Alexandru și Ruf, să ducă crucea lui” (Marcu 15:21). Cirene era un oraș în Libia de astăzi (Africa de Nord), cu o mare comunitate evreiască. Mulți evrei din diaspora veneau la Ierusalim pentru sărbători, așa că Simon era, probabil, unul dintre aceștia. El „se întorcea de la câmp” – posibil fusese la muncă

și, fără să știe, s-a trezit prins în mulțimea care asista la condamnarea lui Isus.

Unii comentatori spun că expresia „venea de la țarină” arată că Simon locuia în Ierusalim sau în apropiere și că în ziua aceea se întorcea de la lucru. Aceasta ar însemna că nu era neapărat un pelerin venit să serbeze Paștele, ci un rezident sau un emigrant din comunitatea iudaică a Cire-

nei. Știm că în Ierusalim exista o „sinagogă a cirenienilor” (Faptele 6:9). Alți comentatori sugerează că Simon se număra printre miile de evrei veniți la Ierusalim pentru Sărbătoarea Paștelui. „Venind de la câmp” poate însemna că se afla în zonele din jurul cetății unde pelerinii se adăposteau – câmpuri, grădini, sate de lângă Ierusalim – și că intra acum în oraș pentru sărbătoare.

Cu ocazia Paștelui, orașul devenea supraaglomerat, fiind vizitat de sute de mii de pelerini. Evangheliile sugerează că mulți nu dormeau în cetatea propriu-zisă, ci în satele și câmpiile din jur. Spre exemplu, conform lui Ioan 12:1, Isus și ucenicii găzduiau în Betania, la Marta, Maria și Lazăr. Pelerinii găseau cazare în trei moduri: găzduiți de rude sau prieteni din Ierusalim ori din satele apropiate; cu plată, într-o „cameră de oaspeți” (precum „odaia de sus” pentru Cina cea de Taină, Marcu 14:15); sau improvizat, în corturi sau sub cerul liber, pe câmpuri ori pe pantele Muntelui Măslinilor. Istoricul Iosif Flaviu (secolul I) menționează că la marile sărbători, pelerinii „umpleau câmpurile și grădinile din jurul Ierusalimului” cu corturi și colibe. Chiar dacă Paștele nu era o sărbătoare a corturilor, precum Sukkot, practica de a ridica adăposturi temporare era obișnuită pentru pelerinii veniți de departe. În Orientul Apropiat antic, mulți oameni dormeau efectiv afară, sub cerul liber, pe câmpuri sau în livezi, iar grădinile de măslini, viile și câmpurile din jurul Ierusalimului ofereau un adăpost decent.

Simon se spurcă și nu mai poate serba Paștele, dar Îl întâlnește pe Isus

Soldatții l-au silit pe Simon să ducă crucea – care cântărea aproximativ 40 kg – pe un drum de aproape un kilometru, de la Fortăreața Antonia până la Calvar. Conform legilor în vigoare, romanii puteau obliga un drumeț să ajute la ducerea povorilor pe distanța unei mile: „Dacă te silește

cineva să mergi cu el o milă de loc, mergi cu el două” (Matei 5:41).

Fie că se întorcea de la câmp, fie că era un pelerin care înnoptase pe pantele Muntelui Măslinilor, Simon se afla în raza de acțiune a providenței. Pentru unii poate părea o simplă coincidență că în Vinearea Mare Simon s-a întâlnit cu Isus. Însă „coincidențele” sunt modul anonim al lui Dumnezeu de a lucra în viețile noastre și în istorie. Dintr-odată, Simon este forțat să poarte crucea Altuia. Ca orice evreu prezent la Ierusalim, și el dorea să mănânce Paștele. Simon alege și nu alege să se spurce: nu alege, pentru că soldații îl silesc să poarte crucea; alege, pentru că, în cele din urmă, Îl alege pe Isus.

La început, purtarea crucii părea o nedreptate și o umilință. Iudeii voiau să mănânce Paștele și nu se puteau spurca purtând obiectul rușinii. Pentru evrei, cel spânzurat pe lemn era un blestem înaintea lui Dumnezeu și trebuia înmormântat în aceeași zi, pentru a nu spurca țara (Deuteronomul 21:23). Romanii puneau preț pe onoare și statut și nu doreau să fie asociați cu rușinea, tortura și suferința. Nimeni nu voia să poarte crucea – la fel cum în camera de sus nimeni nu voia să spele picioarele nimănui. Nici măcar gloata, care fusese de atâtea ori hrănită cu pâine și pește, și care acum voia să serbeze Paștele!

„Mulțimea care Îl urma pe Mântuitorul a văzut pașii Săi slabi ce se clătinau, dar n-a manifestat nicio clipă de milă față de El. Oamenii își băteau joc pentru că nu puteau să ducă acea cruce grea. Din nou, povara a fost pusă asupra Sa și El iarăși a căzut la pământ sub greutatea ei. Persecutorii Săi au văzut că Îi era imposibil să-și ducă mai departe povara. Ei erau în încurcătură, neștiind pe cine să găsească să o ducă mai departe. Iudeii nu puteau face lucrul acesta, pentru că întinarea avea să-i împiedice să ia parte la Sărbătoarea Paștelui. Nimeni, nici măcar gloata care Îl urma, nu

era de acord să poarte crucea. În acest moment, un străin, Simon din Cirene, venind de la țară, se întâlnește cu mulțimea. El aude batjocurile și înjurăturile gloatei; aude repetându-se cuvintele disprețuitoare: «Faceți loc pentru Împăratul iudeilor!» Se oprește plin de uimire în fața scenei și, în timp ce își exprimă compasiunea, îl prind și pun crucea pe umerii săi.”

O singură privire de compasiune le-a fost suficientă soldaților pentru a prăvăli crucea pe spatele lui Simon. În viață, Dumnezeu îngăduie cruci pe care nu le înțelegem. Ele nu sunt întâmplătoare, ci ocazii de a-L cunoaște pe Hristos. Purtând crucea, Simon s-a apropiat fizic de Isus. Privirea lui a întâlnit ochii blânzi și fața în-sângerată a Mântuitorului. A început să-L cunoască personal pe Cel despre care auzise de la fiii săi, Alexandru și Rufus. Auzise despre bunătatea Lui, dar acum o vedea întrupată. Crucea nu te îndepărtează de Isus, ci te apropie de El. Poate că atunci nu a realizat ce mare har era să fie atât de aproape de Mântuitorul. Ceea ce a început ca o obligație s-a transformat într-o binecuvântare și într-o alegere personală de a-L urma pe Isus.

„Simon auzise despre Hristos. Fiii săi credeau în Mântuitorul, dar el însuși nu era un ucenic al Său. Purtarea crucii spre Golgota a fost o binecuvântare pentru Simon și de atunci înainte el avea să fie totdeauna recunoscător pentru această providență. Faptul acesta l-a făcut să considere luarea crucii Domnului Hristos ca o favoare și a rămas totdeauna cu bucurie sub povara ei.”

Pe cine răstignim?

Nu există Cină fără cruce, nici slavă fără suferință. „În ce mă privește, departe de mine gândul să mă laud cu altceva decât cu crucea Domnului nostru Isus Hristos, prin care lumea este răstignită față de mine și eu față de lume!” (Galateni 6:14).

Dacă nu ne răstignim firea cu poftele ei, îi vom răstigni pe cei din jurul nostru! Până

la revenirea Domnului, firea nu moare – poate fi doar răstignită! „Am fost răstignit împreună cu Hristos și trăiesc, dar nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine” (Galateni 2:20).

Cea mai mare sărbătoare a purtării de stigmat este răstignirea firii pământești, cu poftele ei, pe cruce. Singura apărare a lui Pavel era purtarea omorârii Domnului Isus în trupul său: „Purtăm întotdeauna cu noi, în trupul nostru, omorârea Domnului Isus, pentru ca și viața lui Isus să se arate în trupul nostru” (2 Corinteni 4:10).

„De acum înainte nimeni să nu mă mai necăjească, pentru că port semnele Domnului Isus pe trupul meu” (Galateni 6:17). În limba greacă, „stigmata” este cuvântul pentru „semne” – literal „ceea ce este marcat, tatuat, perforat, imprimat; un semn dezonorant, o pată rușinoasă” –, un semn distinctiv imprimat cu un fier roșu pe corpul sclavilor sau al delincvenților. Stigmatul este o marcă a stăpânirii asupra trupului unui soldat, rob sau închinător. În lumea antică, sclavii și soldații purtau pe trupul lor numele stăpânilor sau comandanților lor, săpat în piele, pentru a indica cărui comandant aparțineau. Dacă existau dezertori, ei puteau fi ușor recunoscuți descoperindu-li-se partea trupului pe care erau imprimate aceste semne. De asemenea, închinătorii religiilor antice erau însemnați pe trupurile lor cu numele zeilor pe care îi adorau.

Crucea nu înseamnă doar legământul iubirii, la care facem recurs de fiecare dată când greșim. Crucea este în egală măsură și legământul slujirii. Dacă prețuim sacrificiul Domnului Hristos, aceasta se va vedea în modul în care îi slujim pe semenii.

Ce facem cu crucea pe care Domnul a pus-o pe umerii noștri? O ducem bombă-nind sau o transformăm într-o ocazie de a fi mai aproape de El?

DANIEL NIȚULESCU, pastor Conferința Muntenia

PRIETENI CU ISUS

A. Descoperă versetul folosind următorul cod:
pagina – coloana – versetul.

- 627 – 2 – 142 _____
- 294 – 1 – 10 _____
- 814 – 1 – 8 _____
- 984 – 1 – 2 _____
- 1223 – 2 – 20 _____

Alege un verset
care ți-a plăcut
cel mai mult
și memorează-l.

B. Completează grila de mai jos, folosind titlurile următoarelor cărți biblice:

Numeri

Amos

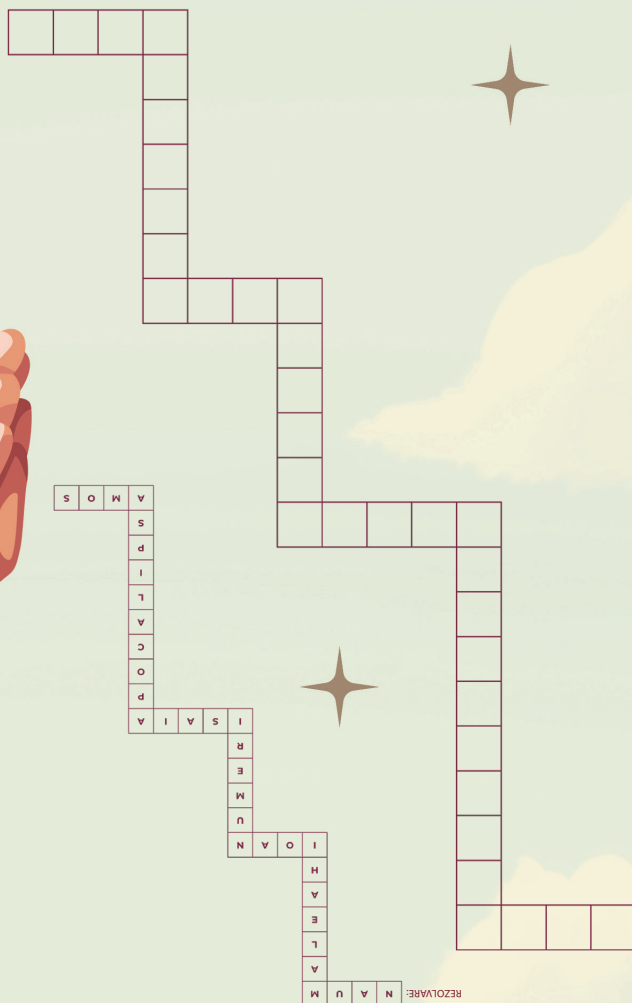
Isaia

Naum

Apocalipsa

Maleahi

Ioan

REZOLVARE:

Vacanța

în care răsăritul
îți bate la fereastră

Te invităm la Casa de odihnă „Maria Carp” din Eforie Sud, un loc al liniștii și odihnei, unde marea, atmosfera creștină și ospitalitatea caldă creează cadrul ideal pentru câteva zile de relaxare.

În perioada iunie–septembrie, oferim sejururi de 5 sau 7 nopți în camere confortabile, cu trei mese ovo-lacto-vegetariene pe zi. Pentru sejururile de 7 nopți, una este gratuită.

În extrasezon, oferim cazare pentru grupuri de minimum 30 de persoane și acces la capelă pentru întâlniri și programe spirituale.

Rezervări: 0750 826 891; rezervare.eforie@adventist.ro
Detalii: adventist.ro/2079/casa-de-odihna-eforie-sud/

